

sfinți se roagă lui Dumnezeu și pentru ei, cum de fapt se și întâmplă. De aceea ar fi bine ca diferitele Biserici ortodoxe să-și însușească prin acte oficiale, cunoscute popoarelor lor, canonizările de sfinți făcute de fiecare Biserică soră, pentru a contribui cât mai mult la unirea popoarelor lor în evlavie închinată reciproc sfinților lor.

E bine ca credincioșii Bisericii din orice loc să aibă cunoștință de sfinții de pretutindeni, pentru că fiecare sfânt aduce prin faptele lui săvârșite în alte împrejurări model de fapte pentru orice fel de împrejurări din viața lor. Căci faptele sfinților și viețuirea lor străluminată de prezența lui Dumnezeu în ei depășesc determinările locale,

Celor din neamul nostru care prin nevoințele lor au dobândit darul sfințeniei, fiind astfel slava neamului român înaintea Lui Dumnezeu și a oamenilor, ca unora ce mijlocesc înaintea tronului Lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, să le cântăm cu bucurie: Bucurați-vă Sfinților, toți cei care ați strălucit pe pământul țării noastre!

(Condacul I din Acatistul Sf. Români)

ridicându-se la ceea ce poate fi model și întărire pentru credincioșii din orice loc. De aceea ar fi recomandabil ca viețile sfinților din orice neam să fie făcute cunoscute prin traduceri în limbile tuturor celorlalte popoare ortodoxe. S-ar face prin aceasta ceea ce s-a făcut în secolele mai vechi ale Bisericii, ajungându-se la universalizarea și unificarea evlaviei tuturor popoarelor ortodoxe în jurul tuturor sfinților. Ar fi un mod practic prin care Biserica ar contribui la cât mai marea înfrățire a popoarelor din sânul ei. Un model în această privință s-a dat prin traducerea și publicarea de către monahii din Sfântul Munte Athos a „Patericului românesc“, al Cuviosului Părinte Ierom. Ioanichie Bălan. După ce în secolul al XIX-lea s-a subliniat cu putere, în cadrul Bisericii Ortodoxe, conștiința națională a popoarelor, socotim că timpul nostru cere o subliniere a faptului unității lor ca popoare conștiente de ele, dar unite în valorile care le sunt comune, și în primul rând în conștiința că trăiesc în aceeași credință în Dumnezeu lucrător mai ales prin Tainele (Sfinte) și prin sfinții lor.

(Părintele Dumitru Stăniloae)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

❖ Rugăciunea este izvorul mântuirii și doar prin rugăciune toate celelalte virtuți – și lucruri bune – sunt dobândite. De aceea, omul de rugăciune este asaltat de cumplite ispite de care este protejat și salvat doar prin rugăciune. Cel mai sigur paznic al minții este rugăciunea. Ea alungă norii patimilor și luminează rațiunea, aducând înțelepciune minții. Neîncetata perseverență în rugăciune este un semn adevărat al desăvârșirii.

(Sf. Iustin Popovici, *Credința Ortodoxă și viața în Hristos*, traducere de prof. Paul Bălan)

❖ Dacă cineva, rugându-L îndelung pe Dumnezeu, să-i împlinească vreo rugămintă, nu primește răspuns, acela să știe că Milostivul Tată Cerească nu se grăbește să-i împlinească rugămintea fie pentru că ceea ce a cerut nu îi este de folos, fie amână împlinirea rugăminții lui pentru a-l determina să se roage mai des și a-l învăța cu răbdarea în vederea unei răsplătiri mai mari.

(Sf. Ioan Maximovici, *Ierarh de San Francisco și de California*)